

ANG PAGLALAKBAY PATUNGO SA BIC SA PARIS

Naip plano ko na ang aking paglalakbay at ipinaalam kay Chanel na darating ako sa Paris sa loob ng tatlong linggo.

Maliban sa iisang impormasyong iyon na ibinahagi namin, nanatili siyang mahinahon at maingat, isang tipikal na babaeng Pranses. Wala na siyang itinanong pa.

Sumunod sa isang napakatiyak na lohika ang tiyempo ng aking pag-alis.

Nakatakda kong matanggap ang aking buwanang pensiyon na 351 euro, at sa perang iyon ay makaaalis ako. Ang tunay na tanong ay hindi kung makaaalis ako, kundi kung paano.

Tinawagan ko ang isa kong kaibigan na regular na nagmamaneho ng mga trak na pang-internasyonal, at nagkasundo kami na isasakay niya ako.

Bago pumayag, gayunman, kailangan kong malaman kung ano ang kanyang dinadala. Kung nagkataong puno ng mga hayop ang trailer, kailangan kong pagtiisan ang amoy.

Hindi kailanman naging maluwag ang Inang Gillette sa iisang punto sa kanyang mga anak: ang problema ay hindi kailanman nasa loob ng isip; umiiral lamang ito sa mga kilos na lumilikha ng mga solusyon.

Para sa matutuluyan, nakakita ako ng isang pinagsasaluhang kuwarto sa labas lamang ng lungsod. Labindalawang euro ang bayad bawat araw.

Malapit ang lugar sa huling istasyon ng linya ng metro, at tatlong euro lamang bawat araw ang gastos sa transportasyon papasok sa lungsod.

Hindi lalampas sa tatlong araw ang aking pananatili, hindi dahil sa pagpili kundi dahil sa pagpaplano.

Pagkatapos maihatid ng kaibigan kong drayber ng trak ang kanyang kargamento sa Brussels, handa na ako sa paglalakbay pabalik, at sa pagkakataong iyon ay hindi ko na aalalahanin kung ano ang dala niya.

Sa wakas ay dumating ang araw ng pag-alis.

Alas-dos ng madaling-araw, tinanong ako ng aking asawa kung saan ako pupunta.

Nakita niya akong nakatayo roon na may dalang trolley na maleta, nakasuot ng karaniwang damit.

Sinabi ko sa kanya na nabigyan ako ng pagkakataong dumalo sa isang pulong na may kinalaman sa trabaho, bagaman wala akong ideya kung anong tungkulin ang maaaring ialok sa akin.

Inaasahan kong, dahil sa aking mga kuwalipikasyon, ang pinakamataas na posisyong maaaring ibigay ay marahil ang pagiging trabahador sa bodega.

Hindi ako pipili ng anuman. Tatanggapin ko lamang ito kung magugustuhan ko.

Ipinarada ni Eugenio ang trak sa bukana ng daang patungo sa aking bahay.

Pagkalapit ko sa kanya, ang una kong inalala ay alamin kung ano ang kanyang dinadala.

Hindi ka maniniwala. Plastik ang laman ng trailer, para sa BIC Belgium, kung saan gagamitin ito sa paggawa ng mga bolpen.

Ahahahah.

Sa loob ng tatlumpu't dalawang oras na biyahe mula Reggio Calabria hanggang Paris, huminto lamang kami sa mga service station ng highway para sa gasolina, pagkain, at pagbabanyo.

Samantala, paulit-ulit na pinapalitan ni Eugenio ang mga dokumento ng tachograph. Sa tuwing gagawin niya iyon, ibang pangalan ng drayber ang

lumalabas sa mga papeles. Si Eugenio pa rin ang laging nasa manibela. Ngunit anim na magkakaibang drayber ang itinataala ng sistema.

Iyon pa lamang ay sapat na upang maunawaan kong nasa loob ako ng isang sistemang hindi gumagana nang maayos, at ito lamang ang solusyong natagpuan ng mga tao upang mabawasan ang gastos.

Sa wakas ay narating namin ang labas ng Paris.

Ibinaba ako ni Eugenio malapit sa isang istasyon ng metro, ang parehong istasyong kailangan kong hanapin muli pagdating ng oras ng pag-uwi.

Tinanong niya ako kung saan ako pupunta.

Sumagot ako: “Makikipagkita ako sa ilang babae.”

Tumingin siya sa akin at nagsabi: “Ang kapangyarihan ng sex.”

Ferdinando